

СПИ ГРАДЪТ

Спи градът в безшумните тъми...
На нощта невярна верен син,
Бродя аз бездомен и самин,
А дъждът ръми, ръми, ръми...

Трепнали край тъмните стени,
Стъпките размерено кънтят
И след тях размерено вървят
Жалби за преминалите дни.

Образът на милото дете,
Озарило нявга моя праг,
В спомени възкръсва - чист и драг,
А скръбта расте, расте, расте...

Тя дойде - дете с пробуден жар,
С пламенна усмивка на уста,
Но възжаждал вечна красота,
Аз отвъргнах тленния й дар.

Миналото, ах, остана то
Тъмен край, от скърби заледен,
И от там отправя тя към мен
Своя скръбен вик: "Защо? Защо?"

Спи градът в безшумните тъми.
На нощта невярна верен син
Бродя аз бездомен и самин,
А дъждът ръми, ръми, ръми...

Soundless darkness grasps my chilly veins

Soundless darkness grasps my chilly veins.
Trustful son of a non-trustful night,
roam I in searching for the light
but I feel: it rains, it rains, it rains...

Strange vibrating shadows pass the walls,
echoing the motion of the steps
and my soul from its profound depths
for support and revelation calls.

I remember her delicious pose,
her bright image, conquering my mind,
with her features beautifully kind
and my grief, it grows, it grows, it grows...

Ful of innocence, to me she came,
with inviting sweet smile on her cheeks
but in pursuit of immortal peaks
I extinguished her sincere flame.

O, the Past, it will forever lie,
stealing our luck with icy hands
and from very distant desert lands
her reproach will ask: "But why, but why?..."

Soundless darkness grasps my chilly veins.
Trustful son of a non-trustful night,
roam I in searching for the light
but I feel: it rains, it rains, it rains...

(08.04.1997)

АЗ ИСКАМ ДА ТЕ ПОМНЯ ВСЕ ТАКА...

Аз искам да те помня все така -
Бездомна безнадеждна и унила,
В ръка ми вплела пламнала ръка
И на сърце ми скръбен лик склонила.
Градът далече тъне в мътен дим,
Пред нас на хълма тръпнат дървесата
И любовта ни сякаш по е свята,
Защото трябва да се разделим.

В зори ще тръгна, ти в зори дойди,
И донеси ми своя взор прощален,
Да го припомням скръбен и печален
В часа, във който тя ще победи.
О, Морна, Морна, в буря скършен знак!
Укрий молбите! Вярвай, пролетта ни
Недосънуван сън не ще остане
И ти при мене ще се върнеш пак!

И все по-ниско пада нощ над нас.
Чертаят мрежи прилепите в мрака,
Утеха сетна твойта немощ чака,
А в свойта вяра сам не вярвам аз...
И ти отпускаш пламнала ръка
И тръгваш, поглед в тъмнината впила,
Изгубила дори за сълзи сила...
Аз искам да те помня все така.

I SHALL FOREVER LIKE TO KNOW YOU SO...

I shall forever like to know you so:
quite hopeless, homeless, tristful, full of fear,
with tender hot palms ready for a vow
and your head to my sad heart truly near.
The town flickers with its distant light,
with love the hill is our steps perceiving,
and our love is more intense and bright
because tomorrow morning I am leaving.

I beg you, come tomorrow again,
and bring me your sad glance with farewell blessing,
to keep my trigger off the sin of Cain,
regardless of the military dressing.
O, darling, darling, you must trust me well,
yes, our love is sacred and eternal,
it will survive the paradise, the hell,
and everything angelic or infernal.

The darkness falls advancing more and more,
the bats draw webs throughout the misty air,
you count on my strength just as before
but I am weak to lessen your despair.
And you relax your feverish trembling hand
without hope in neither friend or foe,
your eyes are dry and sad as desert land...
I shall forever like to know you so.

ЧЕРНА ПЕСЕН

Аз умирам и светло се раждам -
Разнолика, нестройна душа.
През деня неуморно изграждам,
През нощта без пощада руша.

Призова ли дни светло-невинни,
Гръмват бури над тъмно море,
А подиря ли буря - край мене
Всеки вопъл и ропот замре.

За зора огнеструйна копнея,
Но слепи ме с лъчите си тя;
В пролетта като в есен аз крея,
В есента като в пролет цъфтя.

На безстрастното време в неспира
Гине мълком живот неживян
И плачът ми за пристан умира
Низ велика пустиня развян.

Ако загина на война
Жал никого не ще попари...
Изгубих майка, а жена
Не наидох. Нямам и другари.

Ала сърце ми не скърби -
Приневолен живя сирака
И за награда може би
Смъртта в победа ще дочака.

Познавам своя път нерад -
Богатствата ми са у мене,
Че аз съм с горести богат
И с радости несподелени.

Ще си отида от света,
Тъй както съм дошъл - бездомен,
Спокоен като песента,
Навяваща ненужен спомен.

If I would perish when at war,
nobody ever should be sorry.
I lose my mother long before
and have no wife for me to worry.

But my heart knows no regret.
I've got accustomed to be fired.
The victory, alive or dead,
won't make me happy - only tired.

My soul is desperately cold,
my treasures stolen long ago
by those who thought they were gold...
I shall forgive them and shall go.

Completely homeless I shall leave,
just as I have been coming here -
calm, tolerant, without belief,
and useless as a precious tear.

Помниш ли, помниш ли тихия двор,
Тихия дом с белоцветните вишни?
Ах, не проблясвайте в моя затвор,
Жалби далечни и спомени лишни!
Аз съм заключеник в мрачен затвор,
Жалби далечни и спомени лишни,
Моята стража е моят позор,
Моята казън са дните предишни.

Помниш ли, помниш ли в тихия двор
Шепот и смях в белоцветните вишни?
Ах, не пробуждайте светлия хор,
Хора на ангели в дните предишни!
Аз съм заключеник в мрачен затвор,
Жалби далечни и спомени лишни,
Сън е бил, сън е бил тихият двор,
Сън са били белоцветните вишни...

Пропастни вечни делят те от мене,
зная, че ти си безкрайно далеч,
но пак, като лъч след вековно затмение,
чакам да дойдеш. Ще дойдеш ли?

Никога веч.

Рано пробуден с тъги неприветни
впивам аз погледи в мрака далеч
и с жалби и стон безутешно преплетени
чакам да съмне. Ще съмне ли?

Никога веч.

Мойте градини неволята черна
с преспи засипа. Те дремят далеч.
А песни и смях в полунощ обезверена
чакам да трепнат. Ще трепнат ли?

Никога веч.

Ominous abyss is open before me
I am awaiting to see you in vain.
Will you come back in this night cold and stormy?
Won't you come here to console me?

Never again.

Early awaked I peer in the hollow,
full of dark thoughts is waning my brain,
faster and faster the sorrows follow.
Darkness, o, shall it be ever gone?

Never again.

All my sad gardens are covered by snow,
they suffer under invisible chain,
but joyful cheers I am trying to show...
Shall I succeed in my helplessness?

Never again.

(16.04.1997)